

е подписано отъ самиятъ царь, и онзи който ще го донесе ще да бѫде вече на путь.

— Но азъ пакъ ти казувамъ: баща ми нѣма да умре, Богъ ще помогне да ся сбѫде туй което кроїкъ, пошушилъ тя, като да говореше сама на себе си.

Послѣ възви сѫ къмъ бащъ си и му каза тихо.

— Врѣме е вече да ся раздѣлимъ; но ный пакъ ще ся видимъ.

— Какъ е възможно това? попыта той и вървли връзъ дъщерикъ си погледъ сумнителъ и отчайнъ.

— Не мя пытай, тате, за това, но моли ся на небето да помогне на това що си мыслѣкъ, и ми дай молитвите си. Вървай туй не ще да е послѣдното ни вижданіе.

Той іж пригърна въ пристиснѣ пакъ до сърдцето си; тъмничишкътъ влѣзе, и тѣ ся разлъчили тогазъ отъ обятіята единъ на другий.

II

Вечерътъ на утрѣшній денъ отъ този състанѣкъ, единъ пѣтникъ влѣзваше прѣзъ сѣверните порти въ градътъ Бервикъ, и като ми-нилъ прѣзъ големата улица, спрѣ ся и седилъ на лавицата до портилъ на единъ гостиницъ, въ които не ся нае да влѣзе, защото бѣше твърдѣ раскошна на споредъ неговото състояніе. То бѣше основа място дѣто прѣди нѣколко години Оливиѣ Кромвель бѣше поставилъ главното становище на военното си управление, и дѣто бѣ сѣзъ на скоро Іаковъ 2-й, прѣди да сѣдне на Англійскій прѣстолъ. Пѣтникътъ носеше дебели гащи, кожанъ поясъ на кръстътъ му, и къжъ забуна отъ същиятъ дебелъ платъ. Бѣше младъ, но носеше шапка си твърдѣ нахлупенъ, тѣй щото тя покрываше по чти всичкото му лице. Въ единакъ си ръкъ носеше пѣтническата си чантѣ, а въ другата дебелата си пѣтническа тояжъ. Като поискава единъ чашкъ вино, извади отъ чантата си едно комаче хлѣбъ, отпочинъ си нѣколко минути, послѣ стана за да иде на пѣтътъ си. Вече мръкнуваше и стъмняваше ся и врѣмето набуклено прѣдвѣщаваше скорошни бурѣ; защото черни облаци, пропсходящи отъ морето ся трупахъ по небето; а въ сѫщото врѣме духи силенъ вѣтръ, придруженъ съ Ѹдри капки дъждъ, който падаше по пѣтътъ и набърчаваше водите на Твидъ.

— Господъ да ти е на помощъ! ако имашъ на умъ да пѣтувашъ прѣзъ тѣзи бурикъ нощъ, подума къмъ непознатыйтъ стражътъ, който стоеше на мостътъ прѣзъ който имаше да мине той. Пѣтникътъ съдуваше пѣтътъ си безъ думъ да подума.